

Arrest

nr. 77 190 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 december 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 oktober 2011 beslist het bestuur deze aanvraag onontvankelijk te verklaren en op 8 december 2011 geeft ze haar het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst omdat zijn adoptievader, de heer Gys, in België verblijft. Betrokkene toont echter niet aan dat de heer Gys zijn adoptievader is. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat betrokkenes adoptievader de heer Gys is en dat deze in België verblijft, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook het feit dat betrokkene ten laste is van de heer Gys wordt niet aangetoond aan de hand van bewijzen. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene vermeldt verder dat hij niets of niemand meer heeft om naar terug te keren. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat betrokkene niemand meer heeft in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Zuid-Afrika en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De overige elementen – nl. dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlandse lessen volgt, een verklaring van wettelijke samenwoning heeft ondertekend en een verklaring van lidmaatschap bij de christelijke mutualiteit heeft ondertekend – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen verder het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van

vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.”

“Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Regelmatig verblijf verstreken sinds 12.12.2010.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat er bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst wel degelijk een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel ontstaat. Het gaat namelijk om het feit dat betrokkene geen familieleden heeft in Zuid-Afrika. Zij woonde steeds op straat en nadien in een weeshuis. Het is de heer G. die haar ten laste heeft genomen en sinds 2006 voor haar instaat. Hij is haar vaderfiguur aangezien zij nooit een echte vader heeft gekend. Indien zij terugkeert zal zij terug op straat moeten leven. Zij is dan bovendien bekend als de zoon van een blanke vader en dit zal extra moeilijkheden veroorzaken en haar in een uiterst gevaarlijke positie brengen. Dit betekent dat zij voor een zeer lange periode zullen gescheiden worden, als zij al ooit zou kunnen terugkomen. Zij is immers met een geldig visum naar België gekomen op grond van de documenten die zij heeft voorgelegd en waaruit zeer duidelijk de ouderlijke verantwoordelijkheid van de heer G. bleek. Zij gaat naar school en zou dit dan moeten onderbreken, wat opnieuw een behoorlijke achterstand zou veroorzaken. Bovendien zou zij heel wat gevaar lopen bij een terugkeer. De verzoekende partij stelt dat de dienst Vreemdelingenzaken consequent moet zijn: indien een visum wordt afgeleverd op grond van de documenten die toen voorlagen in verband met de verwantschap moet men nu niet gaan motiveren alsof zij geen kennis hebben van de band tussen deze beide personen en stellen dat dit niet afdoende bewezen is. Bovendien zijn er in België nog bijkomende bewijzen gevoegd: het document van de mutualiteiten en het bewijs van wettelijke samenwoning. Bij de aanvraag heeft de verzoekende partij een verklaring gevoegd van T.O., namelijk een verklaring van ouderlijke verbintenis. Dit betekent dus dat in Zuid-Afrika werd aanvaard dat hij als ouder instond voor haar onderhoud en zorg. Dit is dus het bewijs van hun band. Bovendien is het door dit document dat de verzoekende partij een visum heeft kunnen bemachtigen op de Belgische ambassade in Zuid-Afrika. Dit heeft dus al als bewijs gediend van hun band, en werd toen ook aanvaard. Er kan dan ook vastgesteld worden dat de dienst Vreemdelingenzaken niet zorgvuldig is geweest en hierbij artikel 8 E.V.R.M. heeft geschonden. De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd. De dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het feit dat de verzoekende partij ten laste is van de heer G. niet wordt aangetoond. De dienst Vreemdelingenzaken stelt zelf dat er een bewijs van lidmaatschap van de CM wordt gevoegd, samen met een verklaring van wettelijke samenwoning, maar toch wordt er gemotiveerd dat er niet bewezen is dat de verzoekende partij ten laste is. Sinds 2006 staat de heer G. in voor haar onderhoud. Hij woont al geruime tijd in België en betaalt alle rekeningen: school, ziekenhuis, bus, verzekering, ... Hoe anders dan met deze stukken moet de verzoekende partij aantonen dat zij ten laste is? De verzoekende partij heeft duidelijk aangetoond dat zij ten laste van de heer G. is.

Bovendien werden verschillende stukken gevoegd waaruit blijkt dat betrokkene wees is, dat zijn moeder overleden is, zijn vader niet gekend is. Verder werden stukken voorgelegd dat zij in een weeshuis verbleef, en stukken waaruit blijkt dat de heer G. haar in huis heeft genomen. Toch beweert de dienst Vreemdelingenzaken dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij niemand meer heeft in Zuid-Afrika. De verzoekende partij kan, in tegenstelling tot wat de dienst Vreemdelingenzaken motiveerde, nergens heen in Zuid-Afrika, tenzij terug naar een weeshuis, een hel waaruit zij ontsnapt is, of terug naar de straat.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Met betrekking tot het in het verzoekschrift beweerde familieleven van de verzoekende partij motiveert het bestuur in de bestreden beslissing als volgt: "Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst omdat zijn adoptievader, de heer G., in België verblijft. Betrokkene toont echter niet aan dat de heer G. zijn adoptievader is. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat betrokkene adoptievader de heer G. is en dat deze in België verblijft, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook het feit dat betrokkene ten laste is van de heer G. wordt niet aangetoond aan de hand van bewijzen. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene vermeldt verder dat hij niets of niemand meer heeft om naar terug te keren. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat betrokkene niemand meer heeft in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Zuid-Afrika en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

De verzoekende partij stelt daar tegenover dat zij geen familieleden heeft in Zuid-Afrika. Zij woonde steeds op straat en nadien in een weeshuis. Het is de heer G. die haar ten laste heeft genomen en sinds 2006 voor haar instaat. Zij is volgens haar met een geldig visum naar België gekomen op grond van de documenten die zij heeft voorgelegd en waaruit zeer duidelijk de ouderlijke verantwoordelijkheid van de heer G. bleek. De verzoekende partij stelt dat de dienst Vreemdelingenzaken consequent moet zijn: indien een visum wordt afgeleverd op grond van de documenten die toen voorlagen in verband met de verwantschap moet men nu niet gaan motiveren alsof zij geen kennis hebben van de band tussen deze beide personen en stellen dat dit niet afdoende bewezen is. Bovendien zijn er in België nog bijkomende bewijzen gevoegd: het document van de mutualiteiten en het bewijs van wettelijke samenwoning. Bij de aanvraag heeft de verzoekende partij een verklaring gevoegd van T.O., namelijk een verklaring van ouderlijke verbintenis. Dit betekent dus dat in Zuid-Afrika werd aanvaard dat hij als ouder instond voor haar onderhoud en zorg. Dit is dus het bewijs van hun band. Bovendien is het door dit document dat de verzoekende partij een visum heeft kunnen bemachtigen op de Belgische ambassade in Zuid-Afrika. Dit heeft dus al als bewijs gediend van hun band, en werd toen ook aanvaard. Bovendien werden verschillende stukken gevoegd waaruit blijkt dat betrokkene wees is, dat zijn moeder overleden is, zijn vader niet gekend is. Verder werden stukken voorgelegd dat zij in een weeshuis verbleef, en stukken waaruit blijkt dat de heer G. haar in huis heeft genomen. Toch beweert de dienst Vreemdelingenzaken dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij niemand meer heeft in Zuid-Afrika.

De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij er niet in slaagt op voldoende precieze wijze het bestaan van een beschermingswaardig privéleven aan te tonen. Bovendien blijft de verzoekende partij volgens haar in gebreke om aan de hand van concrete elementen aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 E.V.R.M. zou hebben geschonden. Het feit dat de verzoekende partij een visum kort verblijf heeft kunnen 'bemachtigen' op grond van de verklaring waar zij het in haar verzoekschrift over heeft, impliceert niet dat ook een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet diende afgeleverd te worden. De verzoekende partij toont volgens de verwerende partij ook niet aan dat zij zich niet zou kunnen laten vergezellen van haar aangenomen vader voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Het moet immers ook nagenoeg

onmogelijk zijn om in het land van herkomst een familieleven te leiden om zich te kunnen beroepen op een schending van art. 8 E.V.R.M.

In het administratief dossier bevindt zich een document van T.O. (NGO), waarin onder meer het volgende vermeld staat:

"Affidavit of biological parents or guardian or caregiver. ... No affidavit is available due to deceased biological parent : Ms [T.D.]. Mr [G.] is recognised as the Primary Caregiver – PCG is a person who is not the biological parent who resumes the roll of a parent long term. This is not by court order i.e. fostership or adoption it is usually by mutual agreement, which brings the caregiving status into position which is recognised by the departments as legal. We have many form of care :

Biological mother is deceased April 2003, actual time and place is unknown nor is the place of burial known other than it was administered by the state ...

Biological mother was not legally married to his biological father whom is also unknown to us. Attached copy annuxere 2 – Affidavit of community caregiver Ms [P.I.Q.] ... "caregiving" is common in our African Culture as some communities take it on to care for the orphaned or abandoned as their own. Which is never officially through means of legality made into a forster or adoption senario.

*There is no Biological family known to Mr [G.]or [C.] and ourselves.
Biological grandfather wherabouts are unknown for many years now.
Biological grandmother is deceased prior to the biological mother.
No other family connection and wherarabouts are known. ...*

*...
[C.] is an orphan since 2003, prior to his mother demise he was frequently abandoned and neglected by his biological mother, a mutual friend as per Annexure 1 Ms [Q.] took it upon herself to care for [C.] as he was often found to be on his own. Ms [Q.] cared for him until she no longer could due to financial straints, she approached Mr [G.] who is known to her due to the work he was doing in SA. Mr [G.] then took [C.] into his care and resumed the role providing in total (nurturin, educating and caring etc.) of a parent, known as the Primary Caregiver, [C.] refers to Mr [G.] as "Dad".*

*...
The relationship between Mr [G.] and [C.] has grown to be very strong « parental/child » bond as Mr [G.] took on the responsibilities of a parent known here as parental caregiver. ...".*

Verder bevat het administratief dossier een email van 14 juni 2010 van de heer G. aan Mr. C., waaruit ontegensprekelijk blijkt dat hij de verzoekende partij beschouwt als zijn adoptiefzoon. Verder bevat het administratief dossier een "verklaring van lidmaatschap" van de CM waarin vermeld staat dat de verzoekende partij ten laste is van de heer G.

Bovendien bevat het administratief dossier een bewijs dat de verzoekende partij sinds 20 oktober 2010 wettelijk samenwonend is met de heer G.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Uit het voorgaande blijkt immers dat het bestuur onterecht besliste dat *"Het echter onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene niemand meer heeft in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Zuid-Afrika en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."* Uit de voornoemde stukken van het administratief dossier blijkt immers dat er duidelijke indicaties zijn dat de verzoekende partij geen familie meer heeft in het land van herkomst. Hierover werd in de bestreden beslissing niet gemotiveerd, hoewel de verzoekende partij het wel uitdrukkelijk in haar aanvraag opwierp. Daarom maakt de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Het bestuur heeft op kennelijk onredelijke wijze beslist de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Voor de duidelijkheid in de rechtsorde wordt ook het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC